

A nagy lehetőség

Eltelt egy év. Mindenre volt lehetőségünk. Megkaptunk mindent, ami szellemi-lelki előrehaladásunkhoz szükséges.

1. Kaptunk **időt**. Nem is keveset. El tudok-e számolni velem? Ha okosan használjuk fel az időt, az jó nekünk, és mások is részesülnek benne.

2. Kaptunk alkalmat a **lelki elmélyülésre**. Tudtam csendet tartani? Tudtam imádkozni? Vagy úgy telt el az év, hogy belekaptam mindenbe, próbálgattam ezt-azt?

3. Kaptunk alkalmat **szellemi fejlődésre**. Elmélkedtem, olvastam, gondolkodtam? Voltak-e olyan gondolataim, amelyeket örömmel osztottam meg mással, másokkal? Csak a kötelezőt olvasni, tanulni, az még elégtelen.

4. Kaptunk alkalmat a **közösségi találkozásokra**. Kihasználtam a nagy lehetőséget, vagy csak a rutin vitt magával? Hányszor helyeztem a közösségi gondolat, a közösségi lehetőség elé önös szempontjaimat, kényelmeimet?

5. Kaptunk alkalmat a **barátkozásra**. Kiket hagytam ki az idén barátságomból? Vagy néhány emberrel rövidre zártam a kapcsolatot, s a többi társam, testvérem nem érdekel?

6. Kaptunk alkalmat a **közös cselekvésre**. Tudtunk egymásnak segíteni? Megláttuk, ha valakinek szüksége

volt ránk? Átéreztük, hogy milyen közösségépítő a közös munka, közös elfoglaltság?

7. Kaptunk időt a **tanúságtételre**. Tudtam, akartam beszélni a hitemről, Isten Országáról? Vagy hallgattam a meggyőződésemről, hogy ne kerüljek kényes helyzetbe? Legalább néhány embernek tudtam lelkesen beszélni a hitemről, istenkapcsolatomról?

8. Kaptunk időt és lehetőséget az **egyházközség megújítására**. Vallásgyakorló voltam csupán, vagy még annyi sem? Felfigyelt-e valaki becsületem keresztény életemre? Tudtam hozzátenni valamit az egyházközség életéhez?

9. Kaptunk időt és lehetőséget az **önnevelésre**. Fegyelmezettebb vagyok, mint tavaly ilyenkor? Előbbre jutottam életszentségben, megfontoltságban, bölcsességben? Vagy nem is akartam magam fékezni, minden jött úgy, ahogy akart?

10. Kaptunk lehetőséget a **boldog életre**. Nem a saját boldogulásunkra, hanem arra, hogy másokat segítsünk, szolgáljunk. Aki szolgál, az boldog életet él. Aki ad, növeli a boldogságát. Aki békét teremt, a maga békéjét is megteremti.

Vincze József

Újévre

Ami elmúlt, elmúlt

MA VAN MARADÉK ÉLETEM ELSŐ NAPJA. Újból és újból erre a mondatra kell gondolnom. Osztályunkból az egyik fiú nagy, vastag betűkkel írta föl egy lapra, és odafüggesztette az ágya fölé. Ő akkoriban 17 éves volt, pattanásos, aszott és mindig kissé ápolatlan figura. Nálunk, lányoknál nem voltak esélyei. Ellenkezőleg. Ha megláttuk, összedugtuk a fejünket, gúnyolódunk rajta és vihogtunk. Nyilván észrevette, mert ilyenkor mindig tulipiros lett a feje, és gyorsan átfutott az utca túloldalára. Őszintén szólva, ma már bánom, hogy ilyen durván bántunk vele. De akkoriban nem ismertünk kegyelmet. Ő volt a kiválasztott áldozatunk. A kívülálló. És ennek így is kellett maradnia.

De hogyan is történt, hogy egy napon megismertem a szobáját, és fölfedeztem azt a híres mondatot – amely máig tartóan bevésődött az emlékezetembe? Beteg volt, és a tanáró engem kért meg, hogy elvigyem neki a házi feladatot, mivel két házzal arrébb laktam. Kelletlenül tettem meg. Szobája épp olyan kaotikus volt, mint ő. Mindenütt újságok, folyóiratok, plakátok és hanglemezek (akkoriban még nem voltak CD-k). Amikor azt mondta: „Úlj le”, azt feleltem: „Köszönöm, nem”. Hová is ültem volna, úgysem volt hely azon a szemétdombon, aminek azt a rendetlenséget éreztem.

Ennek ellenére ösztönzést éreztem arra, hogy jobban megnézzek mindent. Például a könyveit. Dosztojevszkij, Tolsztoj, Borchert és Karl Kraus. Több mint egy méter hosszan a Fackel [Fáklya] c. folyóirat példányai. Azt sem tudtam, mi az. Később elmeséltem ezt a barátnőimnek, és halálra neveltük magunkat. És a zenéi. Csupa ostobaság. Klasszikusok, Beethoven, az Ötödik. Láttam, amint ott állok az ágya fölé helyezett, megsárgult cetli előtt, és a vastag betűket tanulmányozom: MA VAN MARADÉK ÉLETEM ELSŐ NAPJA. Ez teljesen flúgos. Hallottam magamat, ahogy megkérdem: „Ezt komolyan gondolod?” Mire ő: „Hogyhogy? Nálad mikor kezdődik az élet? Holnap, holnapután, a jövő héten, három hónap múlva, öt év múlva?” – Pattanásos, felfújta fecsegő, gondoltam. És töprengeni

kezdem. Hiszen már tizenhét éve élek. Örültem, amikor elhagyhattam a szállását, ő is csak annyit mondott röviden, hogy „Szia”, és nem kérdezte meg, hogy másnap is elviszem-e neki a leckét.

De mindez valahogy nem volt közömbös számomra. Mert érdekesnek találtam a kifüggesztett mondatot, és tulajdonképpen őt, Istvánt is – így hívták. Természetesen sosem meséltem volna el ezt a barátnőimnek, hiszen végül is elhatároztuk, hogy mindörökre korlátoznak tartjuk őt.

Harminc évvel azután, hogy szobájában a maradék életének első napjáról szóló mondatot olvastam, viszontláttuk egymást. Az osztálytalálkozón. Pattanásai elmúltak. Még mindig aszott testén kék inget, s azon fekete bársonyzakót viselt. Iránta érzett szerelmem, amit akkoriban makacsul tagadtam önmagam és mindeki más előtt, visszatért. És a szégyenérzetem is amiatt, hogy olyan közönséges voltam hozzá, és olyan gyáva. Már akkor meg kellett volna mondanom a barátnőimnek, hogy ő érdekes ember: művelt, barátságos és szerény. Így ült most mellettem. Szívem a torkomban dobogott. Teljesen világos. Szerelmes voltam. Mit nem adnék azért, ha visszaforgathatnám az idő kerekét, és még egyszer elvihetném betegágyához a házi feladatot. Látom magamat, amint a szobájában kíváncsian tanulmányozom a könyveit, és vele együtt zenét hallgatok. Beethoven sorsszimfóniáját. Mi lett volna, ha én akkoriban...? Ah, milyen hiábavaló gondolatok... Mi lenne, ha ...? Ami elmúlt, elmúlt.

„Most mennem kell”, mondja barátságos mosolyával. És megint jólesően okosnak és higgadtan hat: „Feleségem és gyerekeim várnak a szállodában.” Ekkor hirtelen felébredtem. Jó volt viszontlátni osztálytalálkozónkon ezt a pattanásos, aszott, korlátolt, szeretetre méltó fickót. És hirtelen világossá vált számomra, hogy akkoriban, tizenhét évesen elszalasztottam maradék életem első napját.

Doris Weber